

FÜGGETLEN RENDESZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/278/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

121/2018. (V. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a panaszos¹ 2017. július 5-én előterjesztett **panaszát** a 2018. május 17-én – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes és Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született döntése alapján

átteszi.

az intézkedést foganatosító szerv – a [...] Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, valamint alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2017. július 1-én történt rendőri intézkedés (előállítás, annak időtartama) és a vele szemben tanúsított hangnem miatt 2017. július 5-én személyesen panaszt terjesztett elő.

I.

A panaszos beadványában előadta, hogy a fenti napon 15 óra 30 perc körül szóváltásba, majd fizikai inzultusba keveredett egy ismerőseivel, aki egy lapáttal megütötte. A panaszos telefonon értesítette a rendőrséget.

A panaszos továbbá – a Testület által szerkesztett formanyomtatványon nem volt elegendő hely panasza kifejtésére – szóban elmondta, hogy a vele szemben intézkedő egyik rendőr kinevette őt, majd az előállítása végeztével egy másik vele szemben intézkedő rendőr közölte

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

vele, hogy addig nem mehet sehova, akár „meg is rohadhat” a rendőrségen, amíg alá nem írja az előállításáról szóló nyomtatványt. A vele szemben intézkedő rendőrök magatartását a panaszos fenyegetőnek érezte, állítása szerint nyomást helyeztek rá annak érdekében, hogy aláírja a szükséges papírokat.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos további rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

A rendőrkapitányság részéről az alábbi információk érkeztek a Testülethez.

1) A Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az alábbiakat tartalmazza:

A panaszossal szemben 2017. július 1-én B. településen a rendőrkapitányság állományába tartozó rendőrök intézkedtek. A panaszos összeverekedett egy ismerőssel az utcán. Az intézkedő rendőrök a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339. §-ának (1) bekezdése alapján minősülő garázdaság vétségének megalapozott gyanúja miatt a panaszost és ismerőst elfogták és előállították.

A rendőri intézkedésre okot adó cselekmény miatt büntetőeljárás indult, amelynek keretében lefolytatott nyomozás vádemelési javaslattal zárult.

A panaszos a személyi szabadság korlátozásáról szóló rendőri jelentéshez kapcsolódó nyilatkozatot – a rendőri jelentés szerint fájós kezére hivatkozva – nem írta alá, pusztán kézjeggyel („X”) látta el.

2) A rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az állásfoglalás II. rész 1) pontjában foglaltakhoz képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

A Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenység Irányításai Központja (a továbbiakban: TIK) 2017. július 1-én 15 óra 45 perckor utasítást adott a rendőrkapitányság állományában járőrszolgálatot teljesítő két rendőrnek (a továbbiakban: járőrök), hogy jelenjenek meg a helyszínen. A járőröket a helyszínen a panaszos fogadta, aki elmondta, hogy míg két ismerőssel az utcán beszélgetett, egy harmadik kerékpárral érkező ismerőse inzultálni kezdte őt, amely odáig fajult, hogy magához ragadott egy lapátot és a panaszos felé ütött. A panaszos jobb karját érte az ütés. Ezt követően a panaszos kicsavarta ismerőse kezéből a lapátot, aki ettől földre esett, és végül a panaszos lábainál fogva húzta az utcán őt. Utóbbi eseményt a helyszínen több szemtanú is megerősítette. A panaszos ezt követően értesítette a rendőrséget.

A járőrök a látható sérülések miatt, mindkét személy ellátása érdekében értesítették az Országos Mentőszolgálatot (a továbbiakban: OMSz), akik 16 óra 15 perckor érkeztek meg a helyszínre. Az OMSz munkatársai a helyszínen ellátták a panaszos és ismerőse sérüléseit, majd – mivel további kezelésre nem volt szükség – elhagyták a helyszínt.

A helyszínen a járőrök úgy értékelték, hogy a panaszos és ismerősenek cselekménye kapcsán megállapítható a Btk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja, amely eredményeként a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint a panaszost és ismerőst a helyszínen elfogták és előállították.

Az elfogás és előállítás tényét a helyszínen közölték az érintettekkel, amelyet a panaszos nem értett meg, ugyanakkor együttműködött a járőrökkel. Mindkét személyt a rendőrkapitányság előállító helységeibe helyezték el.

A rendőrkapitányság vezetője a járőrök jelentése, valamint szóbeli meghallgatása alapján megállapította, hogy a panaszost az intézkedés során nem nevelték ki, vele szemben mosolygósan és humánusan jártak el.

A személyes szabadságot korlátozó intézkedésről jelentés készült, a hozzá tartozó igazolással, amelyen az intézkedés alá vont nyilatkozhat, hogy a személyes szabadságának korlátozása ideje alatt keletkezett-e sérülése, vagy van-e panasza. A panaszos e nyilatkozat aláírását megtagadta, panasszal nem élt. A panaszossal szemben intézkedő rendőr megkérte a rendőrkapitányságon tartózkodó OMSz egyik munkatársát, hogy hatósági tanúként aláírásával igazolja a panaszos nyilatkozatát.

A rendőrkapitányságon a panaszos szívpanaszokra hivatkozva jelezte rosszullétét, amelyet 18 óra 45 perckor megvizsgált az OMSz kiérkező munkatársa, majd javasolta, hogy a panaszost szállítsák kórházba további kivizsgálásra. A panaszos erről a lehetőségről nyilatkozatban lemondott.

Röviddel a fentieket követően a panaszos jelezte, hogy a lapáttal megütött keze fáj, ezért ismét értesítették az OMSz munkatársait, akik végül a panaszost 20 óra 45 perckor elszállították a Kórház Sürgősségi Osztályára.

Az előállítás oka a közterületen elkövetett szándékos bűncselekmény (Btk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti garázdaság vétsége) volt. A személyi szabadságot korlátozó intézkedés 2017. július 1-én 15 óra 50 perctől 20 óra 45 percig tartott. A rendőrkapitányságon panasz eljárás nem indult.

A rendőri jelentések, valamint az intézkedő rendőrök szóbeli meghallgatása alapján a rendőrkapitányság vezetője megállapította, hogy a panaszos az intézkedések során több alkalommal zavartan viselkedett, összefüggéstelenül kommunikált, kötekedő magatartást tanúsított.

3) Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentés az állásfoglalás II. rész 1) és 2) pontjához képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

A járőrök a panaszos és ismerőse között lezajlott incidens szemtanúit a helyszínen meghallgatták. Ők elmondták, hogy veszekedésre és kiabálásra lettek figyelmesek, majd miután kiértek az utcára, látták, hogy a panaszos ismerőst a lábánál fogva a földön húzza. Ekkor a veszekedés és verekedés abbamaradt, a panaszos értesítette a rendőrséget.

A járőrök a bűnügyi osztállyal történt egyeztetést követően a panaszost és ismerőst elfogták és előállították a rendőrkapitányságra.

A rendőrkapitányságon mindkét személlyel szemben alkohol-tesztet alkalmaztak, amelynek eredménye mindkét személy tekintetében negatív eredménnyel zárult.

A jelentés szerint a védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. §-ának (4) bekezdése

alapján 2017. július 1-én 15 óra 50 perckor megtörtént. Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése szerint az előállítás okáról tájékoztatót, valamint annak időtartamáról igazolást adtak ki.

4) A panaszossal szemben intézkedő egyik járőr jelentése az állásfoglalás II. rész 1)-3) pontjaihoz képest az alábbi többletinformációkat tartalmazza:

A jelentés szerint a panaszos részére a járőr nem utalt arra, hogy addig nem mehet el a rendőrségről, amíg bizonyos papírokat alá nem ír, és más formában sem gyakorolt nyomást a panaszosra.

A járőr szolgálatteljesítése alatt két alkalommal kértek mentőt a panaszos számára, amelyek időtartama nagyjából 20 perc volt.

A panaszost a rendőrkapitányságra érkezést követő nagyjából 15 perc elteltével elhelyezték az előállító helységben. A panaszos a rosszulletek és OMSz vizsgálatok kivételével minden időt az előállító helységben töltött.

5) Két biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló jelentés tartalmazza a panaszoson elvégzett OMSz vizsgálatok körülményeit. Ezek tartalma, valamint a rendőrkapitányság által a Testület rendelkezésére bocsátott egyéb dokumentumok (RZS Nova Esetlap, Nyilatkozat a jogorvoslati és panasztételi lehetőségekről való tájékoztatásról, Igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról, Parancsnoki vélemény és kivizsgálás az elfogás végrehajtásáról, Parancsnoki vélemény és kivizsgálás biztonsági intézkedés végrehajtásáról, további járőri Jelentések, Jegyzőkönyv gyanúsított kihallgatásáról, Orvosi látélet és vélemény) az ügy szempontjából további releváns információt nem tartalmaznak, így azok ismertetésétől a Testület eltekint.

III.

A panaszos sérelmezte az elfogásának és előállításának körülményeit, valamint az intézkedő rendőrök vele szemben tanúsított hangnemére.

Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerint személyes szabadsághoz való jogát, és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület vizsgálta a panaszos elfogását, azt követő előállítását, illetve előállítása időtartamát.

a) A panaszos elfogása, illetve előállítása valamennyi rendőrségi dokumentum szerint az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján történt. A hivatkozott törvényhely szerint a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek. A fenti rendelkezés a rendőrnek nem biztosít mérlegelési lehetőséget: tettenérés esetén kötelező jelleggel írja elő az intézkedés alá vont elfogását, illetve előállítását.

A rendőrség szerint a panaszos gyanúsítható volt azzal, hogy a Btk. 339. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, garázdaság vétségét követte el. Tekintettel arra, hogy szándékos bűncselekmény elkövetésén tettenérésre hivatkoztak, a Szolgálati Szabályzat 28. §-ának (1) bekezdése alapján a tettenérés helye szerint illetékes szervhez, a rendőrkapitányságra állították elő.

A hivatkozott elfogási, előállítási okkal kapcsolatban a Testület az alábbiakat rögzíti. Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozott-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A panaszossal szembeni rendőri intézkedéskor hatályos a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 127. §-ának (3) bekezdése szerint a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja szerint tettenérésnek minősül, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, úgyszintén az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy üldözés során elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. oldal].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanú, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve.

A tettenérés további, hasonló jelentőséggel bíró tartalmi elemét magyarázza a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH 2013. B.13.). „A tettenérés feltételezi a bűncselekmény észlelését; és ahhoz képest a cselekményt éppen elkövetőnek, az éppen eltávozó elkövetőnek, és az eltávozó elkövető üldözéséből való elfogását, ekként visszatartását. Tettenérés alatt értendő, ha a cselekmény az adott személy – a tettenérő – szeme láttára, észlelése mellett történik; olyan fizikai közelségben, amikor reális lehetősége van az elkövetéshez férni, az elkövetőt elérni, az elkövető után eredni. Mindez a forró nyom, az idővesztés nélküli üldözés lehetősége; és éppen ezen alapul a társadalmi elismertsége.”

A Kúria idézett magyarázata alapján megállapítható, hogy a tettenérésnek a folyamatosság, a megszakítás nélküliség mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására. Amennyiben az elkövető fentiek szerint leírt nyomon követhetősége megszakad, vagy ha vele szemben nem kerül sor – jellemzően fizikai ráhatással – üldözésre, visszatartásra, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

Mínt hogy az előállítás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezen intézkedésekre irányadó rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt, az emberi méltóság és általánosságban az emberi jogok védelmével kapcsolatos rendőrségi kötelezettség minél teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal

kell értékelni, megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket az Rtv. 33. §-ának (1) bekezdése szerinti – azaz kötelező – szabadságelvonás feltételeként a törvény megfogalmaz.

A Testület rendelkezésére álló dokumentumokból egyértelműen kiderül, hogy bár a rendőrséget a panaszos értesítette, a helyszínen szemtanúk erősítették meg a panaszos és ismerőse között lezajlott erőszakos cselekményeket, amelyeket az érintettek sem tagadtak. Így a Testület megítélése szerint a tettenéréshez szükséges folyamatosság, a cselekmény észlelése és az elfogás közötti megszakítatlanság megállapítható.

A Testület, anélkül, hogy panaszos cselekményét megítélné, és minősítené – hiszen az hatáskörén kívül esik – úgy értékelte, hogy a rendőrök az elsődlegesen rendelkezésükre álló adatok alapján indokoltan döntöttek a panaszos elfogásáról, és azt követő előállításáról, attól eltekinteni nem tudtak.

A Testület megítélése szerint a panaszos előállítása jogszerűen és indokoltan történt, amellyel a panaszos személyes szabadsághoz való jogát jogszerűen korlátozta a rendőrség.

b) A panaszos előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat tette a Testület.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) és (4) bekezdése rendelkezik az előállítás időtartamáról. Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart. Ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal – a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően – szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésben, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.

Az Rtv. említett rendelkezése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként határozza meg a 8 órás időtartamot, amit indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órával hosszabbítani lehet. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdésében meghatározott arányossági követelmény is (A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával).

A Testület kifejezetten kérte, hogy a rendőrség tételesen, az időpontok feltüntetése mellett jelölje meg, hogy a panaszos előállításának időtartama alatt milyen, az ő személyét is érintő eljárási cselekmények történtek. A rendőrkapitányság által továbbított iratokon szereplő időpontok alapján látható, hogy a személyi szabadságot korlátozó intézkedés 15 óra 50 perctől 20 óra 45 percig tartott. Ezalatt háromszor került sor a panaszos OMSz munkatársa általi kivizsgálására (ezek tényét az elfogásról szóló, valamint két biztonsági intézkedésről szóló

jelentés külön is tanúsítja), azonban a panaszos gyanúsítottkénti vagy tanúkénti kihallgatása elmaradt. A gyanúsítottként kihallgatásra 2017. július 3-án került sor.

A Testület álláspontja szerint az előállítás célja részben meghiúsult azzal, hogy a panaszost az OMSz munkatársainak el kellett szállítania, ugyanakkor ennek ténye nem róható föl az intézkedő rendőröknek. A Testület rendelkezésére álló dokumentumokból az is kiderül, hogy az előállítás időtartamára jelentős ráhatással voltak az alábbi körülmények: a panaszos több esetben megtagadta az intézkedő rendőrökkel való együttműködést, viselkedése pedig zavart és kötekedő volt, továbbá a rendőrkapitányságon két alkalommal is biztonsági intézkedésre volt szükség a panaszos rosszulléte miatt, amelyek időtartama együttesen nagyjából egy órát vett igénybe.

Mindezekre figyelemmel a Testület álláspontja szerint a panaszos előállításának időtartama nem lépte túl a szükséges mértéket, így a panaszos személyes szabadsághoz való jogát arányosság követelményének megfelelően korlátozta a rendőrség.

2) A Testület végül vizsgálta az intézkedő rendőrök panaszossal szembeni hangnemét.

A panaszos sérelmezte, hogy őt az egyik intézkedő rendőr kinevette, majd az előállítása végeztével közölték vele, hogy amíg alá nem írja az előállításról szóló nyomtatványokat, nem mehet sehova, akár „meg is rohadhat” a rendőrségen. A panaszos az intézkedő rendőrök fellépését fenyegetőnek érezte.

Az intézkedő rendőrök tagadták, hogy kinevették volna a panaszost, valamint azt, hogy bármilyen módon fenyegették volna, nyomást gyakoroltak volna a panaszosra annak érdekében, hogy aláírja a szükséges formanyomtatványokat.

A Testület a panasz e része kapcsán emlékeztet az Rtv. 2. §-ában foglaltakra. Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Független Rendőri Szakszervezet főtítkárnak, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtítkárnak a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, 2007. július 4-én Budapesten kelt közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a rendőrök által követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrrre vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „[a] rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „[t]udatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg a tv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezeten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük

szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület a panaszosi és a rendőri álláspont közötti összeütközést nem tudja feloldani, így nem állapítható meg az intézkedő járőrök hangnemével kapcsolatban a panaszos emberi méltóságához sérelme.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos elfogása és előállítását jogszerű volt, személyi szabadságának korlátozása arányos volt, nem lépte túl a szükséges mértéket, így összességében nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Az intézkedő rendőrök panaszossal szemben tanúsított hangneme tekintetében az ellentmondó információk miatt nem állapítható meg a panaszos emberi méltóságának sérelme.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2018. május 17.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag